

Ret er bleven ligesom et Appendiks til disse Ejendomme, som nominelt betale de største Beløb, men hvis Brugere eller Besiddere reelt aldeles ikke repræsenterer den største Skatteevne eller Besiddelse. Der ved forekommer det mig, at man er kommen ud i den rene Urimelighed, det vil, forekommer det mig, ganske blive et Sidsstykke til det, man i England kaldte de raadne Flækkers System (Afbrydelse) . . . ja ganske nøjagtig. Der var i sin Tid i England nogle Landsbyer, som en Gang havde Betydning, og derfor valgte de et Medlem til Underhuset, men i Tidens Løb svandt de ind til næsten ingen Ting, og der var ofte kun en lille Samling Vælgere, som vedblev at beholde Valgretten, medens ny og store Byer vare uden saadan. Dette System blev afskaffet som aldeles forkasteligt i England, men nu er man i Færd med at ville indføre noget ganske lignende her, baade Kommissionen og, saa vidt jeg forstaar, adskillige ogsaa i Lands-tinget ere jo enige om, at man kan gaa bort fra det Princip, man hidtil har hævdet, nemlig den virkelige Ejendomsbesiddelse og Skatteevnen som en betydningsfuld Faktor i det politiske Liv, og gaa over til noget nominelt, nemlig Besiddelsen af Ejendomme, som en Gang i tidligere Tid — jeg ser ud i Fremtiden — have svaret de største Skatter til Staten eller Kommunen. Jeg kan ikke se, at disse Love med disse to store Pletter, som jeg her har nævnt, bør blive endelige Love, og jeg haaber i hvert Fald, at de paa deres fremtidige Gang, idet jeg ønsker, at der maa komme et Resultat ud af dem, maa blive forandrede betydeligt paa disse to Punkter.

Høegh-Guldberg: Jeg har bedt om Ordet, fordi jeg gerne vilde motivere min Afstemning i de foreliggende 4 Skattesager. Jeg vil ikke for Tiden kunne give de tre af disse Skattelove i den foreliggende Form min Stemme, fordi det forekommer mig, at de fjerne sig vel meget fra det under Skattelovenes Behandling saa ofte omtalte *Ideal*. Disse 3 Love ere Loven om Indkomstskatten og Formueskatten, Overførelsesloven og Tiendeafsløningsloven; hvorimod jeg vil stemme for Forslaget om Ændringer i og Tillæg til de nugældende Regler for den kommunale Beskatning. Men jeg ønsker paa samme Tid at sige, at jeg erkender fuldt ud, at der baade af saglige og politiske Grunde bør arbejdes paa en Skattereform, der, som den foreliggende, sigter til at lette Hartkornets Byrder og det Tryk, der hvi-

ler paa Kommunerne, og jeg erkender tillige, at det var saare ønskeligt, at Tienden kunde blive afløst, fordi det er en Byrde, som manifesterer en Ulighed i Afgifterne af Jorden paa Landet, og som gennem Tiderne er bleven mere og mere upopulær og føles som en mere end hundredeaarig Uretfærdighed.

Naar jeg ikke for Tiden vil kunne stemme for Lovforslaget om Indkomst- og Formueskat, skal jeg ganske kort angive Grundene derfor. Jeg er ganske enig i, at der inføres en Indkomstskat og en Formueskat til Staten, det er naturligt, at særlig de større Indtægter og Formuer ogsaa bidrage til Staten direkte og jeg finder ikke det foreslaaede for højt. Jeg har heller ikke noget imod den stigende Skala, fordi den foreligger i en moderat Form; men derimod forekommer det mig, at man kunde ønske disse Love mere tydeligt affattede, man kunde ønske, at de ikke forvoldte de kommunale Autoriteter ved Ligninger i saa godt som hele Aaret utaaleligt Besvær, man kunde ønske, at det „Omsvøb“ med Millionerne, der rulle frem og tilbage, der saa ofte har været Tale om ved disse Loves Behandling her i Salen, ikke fandt Sted, og jeg vilde for mit Vedkommende ønske, at den for mange pinlige Selvangivelsespligt maa bortfalde. Hvad Formuen angaar, saa forekommer det mig, at man gaar for langt ned, naar man vil kalde det en skattepligtig Formue, at Folk have samlet sig nogle Spare-skillinger, der løbe op til 3000 Kr. Det forekommer mig, at man med denne Lov kommer til at modarbejde Sparsommeligheden paa en noget lignende Maade, som der faktisk sker ved Alderdomsforsørgelsesloven. Jeg skal ikke nævne, hvor højt jeg mener, man skulde gaa op, men det forekommer mig i hvert Fald, at man er gaaet for langt ned. Jeg vilde ogsaa ønske, at man i Stedet for at beskatte Formuen, vilde beskatte Formue-Kilderne. En Kapitalkildebeskatning vilde være langt bedre, den er let at paalægge og indkræve, man vilde kunne gaa lige til og ramme Skatteobjektet, hvor det findes, uden alt det forhadte Posekiggeri. Der har været indvendt mod den, at det lige over for Obligationer, der ere paa udenlandske Hænder, vilde være mindre fair fra Statens Side og formindske dens Kredit, at beklippe slige Kupons; men jeg tror ikke, det var vanskeligt at undgaa. Det behøver jeg ikke at komme ind paa, det er allerede paavist af ærede tidligere Talere. Jeg finder imidlertid lige over for disse Skat-